

Tryk paa de paagældende. Hvorved? Der- ved, er det blevet sagt, at Justitsministeren i en vis Forstand holdt de paagældende Mænds Skæbne i sin Haand. Hvorvidt det forholder sig saa eller ej, er desværre ikke blevet rigtig klart af den Turnering, som den højtærede Justitsminister og det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) have haft med hinanden, men i og for sig vilde der jo ikke være noget — hvad skulle vi sige — uredeligt i, at man ræsonnerede som saa: Denne Mand føler min Magt; han frygter min Magt, og skriver jeg nu dette Brev, er det muligt, at han i Følelse af denne Frygt vil føje sig derefter. I dette Ræsonnement er der, siger jeg, ikke noget som helst uredeligt eller noget, som kan give Anledning til et Stormløb som det, der er begyndt. Men da vilde jeg ganske vist — under Forudsætning af, at der er endnu en saadan Sag, et Mellemværende, om jeg saa maa sige, en hvilende Benaadnings- historie, som det siges — have sat Pris paa, at den højtærede Justitsminister havde gjort en Ting til, i samme Øjeblik han afsendte Brevet, nemlig, at bringe Spørgs- maalet om, hvorledes der skal forholdes overfor den paagældende, til en Afgørelse. Hvis den højtærede Justitsminister i samme Øjeblik, og inden han havde set Brevets Virkning, havde truffet en endelig Af- gårelse af det Spørgsmaal, som man nu altsaa maa antage, der er, vilde der intet være at sige til — og saa vilde hele Stor- men være besværet —, at Ministeren gør lidt Regning paa det Tryk, der vilde blive lagt paa den paagældende. Ved Afsendelsen af Brevet forekommer det mig, at den højtærede Minister har vist en lidet heldig Naivitet. Hvad Adressaten angaar, er nu altsaa han karakteriseret. Naar man faar et privat Brev, har man, forekommer det mig, en af to Ting at gøre: Enten maa man ræsonnere som saa: Dette private Brevs Opfordring følger jeg ikke — og saa fortsætter han med, hvad han har for, og saa kan han, hvis han ikke er meget hensynsfuld sige: Jeg staar ikke i et saadant Forhold til Brevskriveren, at han kan tilskrive mig private Breve, og jeg be- handler ikke Brevet som privat. Dette er nu aldrig blevet anset for at være ganske fair — jeg siger altsaa: Manden har da i Virkeligheden een af to Ting at gøre, enten at fortsætte eller at rette sig efter Opfor- dringen og i samme Øjeblik at tilintetgøre dette Brev. Men han er gaaet en anden Vej; han har plejet Underhandlinger om dette Brev, en Medarbejder har sendt det

ud i Livet, og det er kommet til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Maa jeg tillade mig at sige til det ærede Medlem, at et privat Brev er nu en Gang et privat Brev. Her bli- ver ikke til at være i dette Land, dersom private Samtaler og private Breve ere fuld- stændig offentlige.

Jeg siger intet til, at Blade, der over- hovedet give sig af med Folks private Sager — og det gøre de her omtalte Blade i meget stor Stil — fortsætte ad den Vej, indtil vi en Gang faa en Presse- lov, som kan sætte en Grænse derfor. Det ærede Medlem talte i Gaar med nogen Foragt om den Udsigt, der maaske kunde være til, at vi kunne faa en Presselov. Desværre maa jeg trøste det ærede Med- lem med, at vi ganske sikkert ikke faa nogen Presselov. Det ligger simpelt hen deri, at der ingen er herhjemme, eller ikke tilstrækkelig mange, der have Mod til at foreslaa en Presselov, som værner om Privatlivet, forhindrer Tilsøling uden selvfølgelig derved paa mindste Maade at bidrage til at skjule Sandheden. Jeg tror desværre ikke, der er nogen herhjemme, der tør foreslaa en saadan Lov, og jeg betvivler meget, at vi kunne hæve os saa højt, at vi kunne faa vedtaget en saadan Presselov. Men nu have vi den ikke, og jeg siger, at det er ganske naturligt, som Pressen nu er, at den beskæftiger sig med et saadant Brev, men jeg spørger: Hvad har dette Brev her i Folketinget at gøre? Thi den Forhandling, her har fundet Sted og ikke mindst det ærede Medlems Tale i Gaar sætter os meget langt ned.

Det ærede Medlem har selv oplyst her, at der tilbydes ham et Brev, som i Øjeblikket er offentligt, men maaske i Morgen eller om en Time er privat. Den Slags Breve eksisterer ikke. Et Brev kan en Tid lang være privat, og kan saa blive offentligt, men et Brev kan ikke først være offentligt og saa om kort Tid være privat. Og det ærede Medlem, som ikke er blottet for Menneskekundskab, og som kender sine Kanutter, ved meget godt, at naar dette Brev forebringes ham, er denne Forebringelse ikke i Pagt med Ærlighed og Redelighed, og der forekommer det mig ganske ligegyldigt, om der er betalt for det eller ikke. Ved denne Udtalelse har jeg selvfølgelig ikke i mindste Maade villet dele Sol og Vind ulige, mine Udtalelser om det, at Justitsministeren har skrevet Bre- vet, ere jo ganske ligefremme. Det forekom- mer mig, at det ærede Medlem er gaaet lidt for meget i det Spor, som den Mand er gaaet i,